

Chương 9: Hãy thứ lỗi vì em ích kỉ

Tham dự hôn lễ của chính mẹ mình sẽ có cảm giác ra sao? E rằng số người có thể nếm trải cảm giác này không nhiều. Đêm trước ngày cưới, mẹ đã ngủ say sau một ngày tất bật bận rộn, giữa tiếng thờ đã đều đặn của mẹ, ý thức của Tô Vận Cẩm lại tỉnh táo đến mức khiến chính cô thấy khó chịu.

Vì phải nhường phòng cho Trình Tranh nên Tô Vận Cẩm hai đêm nay đều ngủ cùng mẹ. Cô không dám xoay ngang xoay dọc, sợ nổi bức bối chẳng yên của mình sẽ kinh động đến người mẹ cả trong giấc mơ cũng lộ nét cười, thực tình không thể nào ngủ được, chỉ đành nhón chân nhón tay bò dậy khỏi giường, ra phòng khách rót một cốc nước. Đến lúc sức nóng của nước xuyên qua lớp thủy tinh lan sang lòng bàn tay cô, cô mới cảm thấy mình cuối cùng cũng đã nắm chắc một thừa đồ vật có thật nào đó.

Ban đêm ở khu nhà nhỏ bé hẻo lánh này, đến ánh đèn cũng theo con người vào giấc ngủ, từ bề chỉ là một màn tĩnh mịch mệnh mang không bờ bến, Tô Vận Cẩm khẽ khàng ngồi lên chiếc sofa đã cũ sần, không bật đèn lên, bóng tối không trông rõ khiến cô ngỡ ngàng rằng bố vẫn còn ngồi ngay cạnh bên. Tình cảm son sắt quán quýt của bố và mẹ đã từng là điều cô ngưỡng mộ nhất, hóa ra, cái gì cũng sẽ đổi thay, trên thế gian này có gì là vĩnh hằng đây? Bỗng Tô Vận Cẩm thấy cửa gian phòng nhỏ có tiếng động khe khẽ, xem ra cũng có người hết như cô đêm khuya còn chưa ngủ. Đôi mắt Tô Vận Cẩm dần dà thích ứng với bóng tối đã thấy Trình Tranh đứng ở cửa

phòng ra dấu tay với cô, cô nghĩ ngợi một chút, đặt cốc nước xuống, theo cậu ta bước ra chỗ ban công nhỏ của căn nhà.

Tô Vận Cẩm trông khuôn mặt nghiêng chìm trong bóng tối của Trình Tranh, im lìm chờ cậu ta lên tiếng.

Trình Tranh nói: “Cậu cũng không ngủ được à?”.

“Việc gì phải dùng chữ “cũng” này?”. Ý của cô là, người thân duy nhất ngày mai sẽ cùng một người khác hợp thành gia đình mới, nhưng người đó đâu phải là cậu ta, cậu ta không có lý do gì để mà mất ngủ hết. Cậu thốt nhiên cúi mặt cười một tiếng, nhẹ nhàng bảo:

“Vận Cẩm, tôi ngủ trên gối của cậu, lúc trở mình còn tìm thấy mấy sợi tóc vương lại của cậu nữa, cậu nghĩ mà xem, đây là chỗ cậu đã nằm ngủ, cho dù cậu không ở đây nữa, nó vẫn còn lưu lại hơi ấm của cậu, như thế thật là hay”.

Tô Vận Cẩm xì giọng: “Nửa đêm gà gáy, cậu kiếm tôi để nói mấy thứ không đứng đắn này sa?”.

Trình Tranh dựa người lên lan can xi măng, “Cậu cứ nghe tôi nói hết đã. Lúc tôi còn rất nhỏ, có một lần, mẹ trêu đùa tôi, bảo là: “A Tranh, đợi đến lúc con lớn rồi, mẹ có thể giao toàn bộ sản nghiệp cho con”. Tôi liền hỏi: “Mẹ cho con hết mọi thứ rồi, thế mẹ cần cái gì?”. Mẹ bảo: “Đến lúc con lớn lên, bố mẹ đều già rồi, cái gì cũng không cần nữa”, tôi lại hỏi tiếp: “Thế sau

khi già sẽ thế nào hả mẹ?”. Mẹ nói: “Sẽ ra đi”. Thế là tôi khóc ầm lên ngay. Tôi không muốn lớn lên, không muốn bố mẹ già đi, không muốn bố mẹ ra đi. Mẹ chẳng phải biết làm thế nào, nhưng mẹ vẫn bảo: “Bất kể con có bằng lòng hay không, cuối cùng mọi người đều sẽ ra đi”. Khi lớn lên rồi, tôi mới nghĩ, mẹ tôi nói đúng, người sẽ ở cạnh cậu đến tận cùng cuộc đời này vĩnh viễn chỉ có chính bản thân cậu mà thôi, thế nhưng dấu tích của những người đã từng bầu bạn bên cậu thì sẽ mãi mãi chẳng bao giờ biến mất được”.

“Tôi có thể coi là cậu đang an ủi tôi không?”.

Trình Tranh cười: “Chỉ là tôi nhìn không quen nổi cái bộ dạng như cún con bị bỏ rơi của cậu thôi”.

“Cậu sẽ không hiểu tâm trạng của tôi đâu”. Bố không còn trên đời nữa rồi, mẹ chính là người thân duy nhất của cô. Đúng thế, bất kể mẹ có nên duyên với người khác hay không, tình máu mủ cốt nhục không thể thay đổi được, nhưng mẹ không còn chỉ thuộc về một mình Tô Vận Cẩm nữa, không còn chỉ thuộc về mái ấm của mấy người bọn họ nữa rồi.

“Tô Vận Cẩm, đừng vội vã đoán như thế, cậu không phải là tôi sao biết được la tôi không hiểu. Có thể tôi không phải chịu nhiều khổ cực như cậu, nhưng bất kể người xuất thân từ nơi nào, nghèo hèn hay giàu có, cái mong đợi yêu và được yêu chẳng hề khác nhau, cậu cũng đừng lấy lý do này ra nói là chúng mình không hợp nhau, công bằng với tôi chút đi”. Trong trí nhớ của Tô Vận Cẩm, dường như đây là lần trò chuyện ôn hòa bình tĩnh đầu tiên giữa cô và Trình Tranh,

Có lẽ là vì mệt mỏi, có rất nhiều điều bình thường không bằng lòng nói ra giờ đầu đã thốt ra hết.

“Thế nào là công bằng, Trình Tranh? Tại sao cậu lại yêu tôi, tôi bắt buộc lại phải đáp lại?

Những chuyện trước đây có thể không nói, thế nhưng cậu nổi cơn nổi có đến trường tìm tôi, thậm chí còn mò đến tận nhà tôi, năm lần bảy lượt làm đảo lộn hết cuộc sống đang yên lành của tôi, trước nay cậu chưa từng hỏi xem tôi có muốn hay có bằng lòng tiếp nhận không, cứ thế đem tình cảm của cậu áp đặt lên tôi, đây là cái công bằng câu cậu đấy ư?”.

Xưa nay chưa từng có ai nói những lời thế này với Trình Tranh, từ nhỏ đến lớn, cậu đã quen có được những thứ người khác phải ngưỡng mộ, gia cảnh tốt, diện mạo hơn người, thành tích xuất sắc, những thứ này quá dễ dàng thuộc về cậu, chỉ có cậu không muốn, chứ ít khi có thứ gì

cậu không đạt được, thế nên một khi cậu đã khát khao có được một thứ gì đó, liền đương nhiên thấy cảm thấy mình phải sở hữu được nó. “Tôi cho là chí ít cậu cũng có chút tình cảm với tôi”.

“Tôi chỉ là một người bình thường, có một người con trai như cậu đây từng yêu tôi, có lẽ đến già nhớ lại tôi vẫn cảm thấy may mắn. Nhưng tôi với cậu mà ở bên nhau thì khổ sở lắm, thứ tình yêu mà tôi mong muốn phải là bình đẳng, thế mà cái tôn trọng tối thiểu dành cho tôi cậu cũng không làm nổi... Cậu đừng vội, tôi biết là cậu cũng đã gắng hết sức đối tốt với tôi, cậu không có ý ở trên cao ngó xuống, chỉ là mặt sàn ở phía dưới mà chân chúng ta đứng lên

đã không cùng một mức với nhau rồi, tôi không muốn bắt bản thân mình mệt mỏi đến thế, thế nên Cur An nói đúng, tôi không dám yêu cậu. Hôm đó cậu hỏi, nếu cậu bằng lòng sửa đổi tính nết của cậu, chúng ta có khả năng nào không, câu trả lời của tôi là: Cậu không cần phải vì tôi mà thay đổi, cậu rất tốt, chỉ là không phù hợp với tôi. Nếu có thể gặp một người phù hợp hơn với cậu, ví dụ như Mạnh Tuyết chẳng hạn, hay như ai đó khác, cậu nhất định sẽ hạnh phúc.